

Peter Frantz

13

De Robobombus

ebook

© 2025 P. Frantz / Uitgeverij U2pi

Titel: 13 - De Robobombus

Auteur: Peter Frantz

Dit verhaal is opgenomen in het boek Dertien van Peter Franz

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9343 776 0

NUR: 303

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

DE ROBOBOMBUS

De aanleiding was een achteloze opmerking van zijn vrouw Ineke, die zei: ‘Ik zou wel een vlieg op de muur willen zijn om stiekem mee te kunnen luisteren...’

Jan knikte en liet het daarbij, er speelden andere dingen in zijn hoofd.

Een paar dagen later kwam haar opmerking terug in zijn geheugen. Die draaide minutenlang rond totdat uiteindelijk het kwartje viel en hij eraan begon. Een nieuwe hobby was geboren. Een met verstrekkende gevolgen.

Over Jan Hombach gesproken: ‘Een briljant technicus’, daar waren vriend en vijand het over eens, ‘maar...’, klonk er dan meestal achteraan. Het ‘maar’ zat hem erin dat ze Jan als persoon een merkwaardig type vonden. Sommigen noemden hem verlegen, anderen gebruikten de term mensenschuw. Of ze zetten hem neer als een kamergeleerde. En bij een borrel lachten vooral de vrouwelijke collega’s achter hun hand: ‘Ik zou weleens willen weten hoe die houten Klaas aan zijn vrouw is gekomen.’

Inderdaad, een briljant technicus. Cum laude afgestudeerd in de Luchtvaart- en Ruimtevaart-techniek aan de Technische Universiteit Delft en al een paar jaar werkzaam bij ESTEC, het technische en administratieve hart van de Europese Ruimtevaartorganisatie. Tot zover klopte de typologie.

Wat het ‘maar...’ betreft: het is niet zo dat de gebruikte termen

misplaatst zijn, maar de ene mens is nu eenmaal extravertter dan de andere. En Jan was een schoolvoorbeeld van een introvert mens. Nu kun je als een introvert persoon geboren worden, maar je levensloop kan er de oorzaak van zijn dat het introverte karakter geleidelijk verbleekt en plaatsmaakt voor meer extraverte trekken. Bij Jan was dat precies andersom. Was hij van huis uit al introvert, de gebeurtenissen in zijn leven versterkten dat alleen maar.

Neem zijn aankomst op deze wereld. Jan was een ongepland event in het late huwelijk van zijn ouders. Onwelkom is misschien veel gezegd, maar dat kwam wel erg dicht in de buurt. Na een moeilijke zwangerschap en een minstens zo lastige bevalling lag daar op een dag een schreeuwlelijk in de wieg.

Jans vader, een leraar wiskunde die tot ieders verrassing toch vrouwenvlees bleek te bezitten en het te pakken kreeg van een veel jongere lerares Engels, wist totaal geen weg met die kleine. Zijn houding kon het beste omschreven worden als, hij stond erbij en keek ernaar. Tegen een collega had hij zich eens laten ontvallen: 'Jantje had misschien maar beter niet geboren kunnen worden.'

Jans moeder, die maar met moeite herstelde van de geboorte van hun nakomeling, kreeg een postnatale depressie en kon geen plezier beleven aan haar baby, sterker nog, ze voelde eerder afkeer dan vreugde als ze in de richting van de wieg keek en zijn huilen kon ze al helemaal niet verdragen.

Dus om nu te zeggen dat kleine Jan in een warm nest terecht kwam...

Jantje deed niet anders dan huilen en toen het huilen achterwege bleef, vonden ze het alleen maar prima. Het viel hen niet op dat

Jantje niet brabbelde, niet lachte, niet met zijn armpjes zwaaide en hen alleen maar aanstaarde.

Op zijn tweede verjaardag had Jan nog geen woord gezegd en hij wees alleen maar als hij iets wilde hebben.

De kinderarts zag er geen gevaar in en adviseerde: 'Ik zou als ik u was Jan snel naar de kinderopvang brengen. Daar zal hij wel bijdraaien.'

De juf van de kindercrèche kwam met andere berichten: 'Hij zit daar maar in zijn hoekje en kijkt. Hij speelt niet met de anderen en zit het liefst op papier te krassen en dan steeds hetzelfde patroon. Ik wil u niet ongerust maken maar iets is er niet helemaal in orde hoor.'

De kinderarts stelde hen opnieuw gerust: 'Ach, hij is nog maar drie en als hij straks naar de basisschool gaat zal hij wel veranderen. Hij zal wel moeten.'

Het gedrag zette zich voort op de basisschool.

'Hij is slim, de slimste van de klas. Maar het is en blijft een Einzelgänger. Wat ik ook probeer om hem erbij te betrekken, hij blijft op afstand. Wat er in hem omgaat, ik zou het niet weten,' zei de meester. 'Hij huilt niet, hij lacht niet en wat zijn klasgenootjes ook met hem uithalen, hij reageert er niet op en gaat zijn eigen gang.'

Jan hoorde er niet bij en dat bleef zo tijdens de jaren op de basisschool.

De pesterijen hielden na verloop van tijd op want het leek Jan totaal niet te raken en dus was de lol ervan af.

Dat hij niet werd uitgenodigd op verjaarspartijtjes van klasgenoten? 'Ach die stomme spelletjes die ze daar doen mis ik niet.'

Dat hij als laatste werd gekozen bij wedstrijdjes tijdens de gymnastiekles? ‘Wat kan mij dat stomme trappen tegen een bal nou schelen.’

Dat ze hem professor bleven noemen? ‘Prima hoor, maakt mij niks uit. En ik ben nu eenmaal de slimste van de klas.’

Het was geen moeilijke puzzel waar Jan na de basisschool heen zou gaan. Het advies was op voorhand al duidelijk: vwo.

Vanwege zijn schoolprestaties en als stimulans mocht Jan na zijn vierde jaar vwo kiezen waar ze met vakantie heen zouden gaan. Hij moest daar niet over nadenken: ‘Ergens waar bergen zijn.’

Ze betrokken een appartement in de laatste en kleinste plaats in het Oostenrijkse Kleinwalsertal, Baad geheten.

Het was niet de vakantie zelf die een verpletterende indruk bij Jan achterliet. Natuurlijk, met zonnig weer boven in de bergen wandelen, niet gehinderd door verkeersgeluiden en geschreeuw van mensen, vond hij geruststellend prettig. De hogere sferen, de kalme stilte, het voelde voor hem weldadig aan. Toch was het niet dit wat Jan als herinnering mee naar huis nam.

De eigenaar van het appartementengebouw, Herr Rudi, had in de kelder een eigen hobbyruimte waar hij elke avond te vinden was en waar hij dieren opzette. Een jonge vos, een eekhoorn, een hermelijn, een sperwer, Jan keek zijn ogen uit en vond het formidabel wat hij Rudi zag doen. Rudi wijdde hem in in de kunst van het prepareren en Jan hing aan zijn lippen. Dit wilde hij ook. Hij zweeg er niet meer over, tot afgrijzen van met name zijn moeder

die alleen al bij de gedachte aan dode dieren de bibbers kreeg.

Rudi was dol op Jan en omgekeerd. Rudi nodigde Jan uit een keer met hem de lucht in te gaan. Met een zweefvliegtuig. Een andere hobby van hem.

's Zondagsmiddags was het zover. Het had heel wat moeite gekost om zijn ouders te overtuigen maar Rudi nam Jan mee op een tocht die eveneens een diepe indruk achterliet. Hoog in de lucht met alleen het geluid van de wind langs de koepel, geen lawaai van mensen en het gevoel dat je alleen op de wereld bent. Jan was verkocht.

Terug in Nederland werden de herinneringen aan Rudi omgezet in daden.

Jan werd lid van de Nederlandse Vereniging van Preparateurs. Als een bezetene was hij bezig de kunst onder de knie te krijgen. Boekjes werden aangeschaft, hij volgde workshops en hij zette de leerstof om in praktijk. Dit tot afgrijzen van zijn moeder, die Jans bezigheid niet kon aanzien en met een grote boog om de ruimte heen liep die Jan 'mijn labo' noemde en waar ze wist dat het koelkastje stond met in het vriesvak de te prepareren dieren. Ook daar zou ze voor geen goud een blik in werpen. Ze weigerde daar schoon te maken.

Het zweefvliegen moest Jan even vergeten, daarvoor was geen geld. Dan maar later.

Na het vwo wilde Jan Luchtvaart- en Ruimtevaarttechnologie studeren aan de TU in Delft. Wie had iets anders verwacht?

Vijf jaar later verscheen Jan niet alleen als Master of Science Ae-

ospace Engineering op de arbeidsmarkt, hij was inmiddels ook een ervaren preparateur.

En hij was verliefd.

Jan was verliefd, tot over zijn oren. Uiteindelijk dan toch, want eerlijk gezegd was het eerder zo dat zijn vriendin verliefd was geworden op Jan. Nadat ze een half jaar om elkaar heen hadden gedraaid en Jan nog steeds geen aanstalten maakte om iets over zijn gevoelens te zeggen, had ze zelf maar de koe bij de horens gevat. En dat was precies het duwtje dat Jan nodig had.

‘Ik durfde het niet te vragen,’ biechtte Jan op. ‘Ik wist niet of jij wel ja zou zeggen.’

Na een vurige fase van verliefdheid, met ups en downs, kozen ze definitief voor elkaar, trouwden en woonden nu in een appartement aan de boulevard van Noordwijk.

Jan ging op in zijn werk bij ESTEC, was lid van de Kennemer Zweefvlieg Club waar hij samen met zijn nieuwbakken vrouw af en toe de lucht in ging. Tussen de bedrijven door, zeker in periodes van minder weer, prepareerde hij een dier. Zijn vrouw Ineke had het niet zo op dat prepareren. Maar als ze zag met hoeveel toewijding en geduld hij priegelde aan zo’n klein schepsel dan gunde ze hem dat.

Drie jaar duurde hun geluk. Tot er een vacature kwam voor leider van een belangrijk internationaal project dat niet alleen qua werk meer inhoud beloofde, maar ook aanzienlijk meer salaris zou opleveren. Jans vrouw Ineke maakte hem erop attent en drong erop